

Grønnliskaret

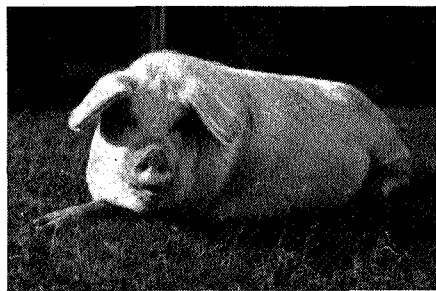
Av Eva.

Orkelsjøtraktene er et typisk stykke høgfjell, ekte Dovreterreng. Hele plataet ligger høgt, og her er store flyer og avrundede fjell. Det egner seg godt for uøvede fjellvandrere å trene seg opp i disse fjellene. Setrene ligger tett, og det er nok av lette dagsmarsjer i tørt, godt terreng uten synderlig høgdeforskjell. Mange stortravere vil finne disse fjellene for tamme i lengden. Men også Orkelsjøtraktene byr på mer krevende ruter hvis man går utenfor alfarvegen. Også her kan vi finne høgere fjelloverganger.

En av dem er ruten fra Orkelsjøhytta over Grønnliskaret til Driva stasjon. Andre vegen vil jeg ikke anbefale noen å ta, det blir for tungt, særlig hvis man åpner fotturen med denne dagsmarsjen. Den er ikke vardet, og det går ingen sti der, men med kart og kompass er det ingen kunst å finne fram. Lengden er omtrent den samme som over til Opdal. Men ruten er litt tyngre fordi vi må klyve høgere opp.

Vi var en gang noen få fjellvandrere som var havnet på Orkelsjøhytta. I 14 dager hadde vi trampet sammen i fjellet, og nå var ferien slutt. Striskjorta og havrelefsa lå hjemme og ventet. Som en passende avslutning på turen ville vi ta over Grønnliskaret ned i Drivdalen. Været var slik det kunne være i de gode, gamle dager: stille, klart og varmt solskinn.

Den siste som ønsket oss lykke på reisen, var grisen på

Vakthunden på Orkelsjøhytta.

Fot. Ludv. Sivertsen

Mot Store Orkelho.

Fot. Ludv. Sivertsen

setra. Det var nemlig den gang da det fantes noen eksemplarer av arten, så for så vidt var det ikke noe påfallende syn. Men denne grisen var noe utenfor det vanlige. Skjønt den var så svær og tykk at vi aldri hadde sett maken, var den den rene hurtigløper. Lett som en hare bykset den bortover vollen og arrangerte kapløp med hunden. For øvrig lå den og koset seg i solveggen utenfor hytta som en annen vakthund. Det var bare så vidt vi klarte å løsrive oss fra det oppløftende syn.

Det første stykket fulgte vi vegen over til Opdal, men svingte snart av i vest-sydvestlig retning over den sydlige delen av Kvanbolhø. For å komme over Unndalen måtte vi gi fra oss litt stigning, men tok den snart igjen på den andre siden. Vi satte kursen bent på skaret. I begynnelsen gjaldt det å unngå en del små senkninger i terrenget hvis vi ikke ville ta noen unødig stigning. Men for øvrig var terrenget så fint som det kunne være, slett og jevnt som på et stuegulv, fast, god jordbunn, tørt og ikke for meget steinet. Så her ville ikke den mannen ha hatt noe han skulle ha sagt — han som

Setervei på Rørosvidda.

Fot. Brødr. Ryen

hevdet at feilen ved fjellene i Norge var at det var for meget stein i dem. Jeg studerer forresten på hva de ellers skulle være laget av...

Vi kunne ikke riktig være enige med kartet. Etter det skulle det være en nokså bratt stigning opp til toppen av skaret på forholdsvis kort distanse. Vi fant ut at det var temmelig langt oppover, men stigningen var svært slak. Enkelte steder var det nærmest flate flyer. Og det er jo som bekjent en alminnelig regel at når det er uoverensstemmelse mellom kartet og terrenget, kan man *som regel* gå ut fra at terrenget er det riktige.

Oppstigningen gikk smertefritt. Vi nådde høgda av skaret, som etter kartet å dømme skulle ligge på ca. 1540 m.o.h. — «Skar» er i grunnen et misvisende navn på dette stedet. «Fjellovergang» er en mer treffende betegnelse. Kringsalen i nord og Brattfonnhø i syd var ikke så mange meter høyere enn skaret. Men den andre delen av navnet sitt bærer stedet med rette — *Grønnliskaret*. Det var nemlig rik vegetasjon helt til topps, blomster, gress og moser.

Fargene var skjønnne og klare, meget sterkere enn i lavlandet. Det er underlig med høgfjellet — om det ikke har et slikt utvalg og slike mengder av blomster som lavlandet, så har det desto vakrere blomster. Plantene blomstrer liksom mer intenst her i den korte tid de har til sin rådighet.

Herfra var det vid utsikt over uendelige vidder og vakre fjell. I det fjerne skimtet vi Snøhetta, dekket til foten med ny-snø. Det måtte være koldt der oppe nå! Nærmere lå toppene i Trollheimen, Innerdalsfjellene og Sunndalsfjellene. Vi kunne ikke stirre oss mette.

En av ekspedisjonens medlemmer pleide alltid å hevde at det var ingen nytte i å klyve opp på et fjell — vi måtte da bare ned igjen. Han fikk rett denne gangen også. Vi måtte gi fra oss høgden og overblikket og blande oss med kryptet igjen.

På vestsiden av skaret skrånet det brattere nedover. Vi satte kursen nedover flya rett mot Merlisetrene. Seterfolkene der fortalte oss at hvis vi gikk rett nedover setervollen, ville vi treffe på en sti som ville føre oss trygt til bygds. Nå var det nemlig mer påkrevet med sti: Skogen begynte, og noen ville daler krysset hverandre nedenfor oss. Naturen var rent vestlandsk.

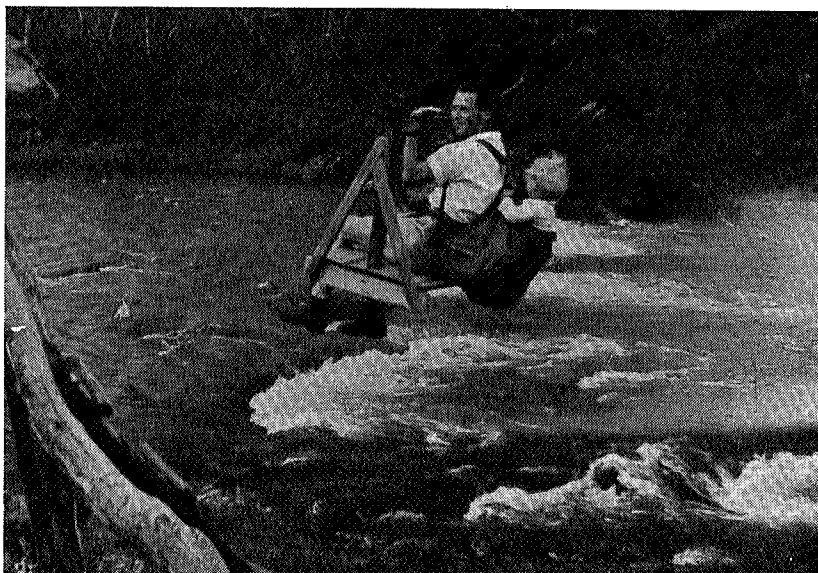
Uheldigvis hadde vi ikke tatt i betraktning at det fantes krøtterstier. Men her vrimlet det av dem, og vi måtte naturligvis velge en av dem. Det ventede resultat inntraff også: den førte oss like i elendigheten. Vi havnet i en hengbratt dalside med fossende småbekker. Når vi skulle passere en slik, var vi hvert øyeblikk forberedt på å rutsje ned i Kløftbekken sammen med det løse gruset og steinene. Men som bekjent er lykken undertiden bedre enn forstanden. Vi hang i trestammene, der slike fantes, og nådde på en eller annen måte dalbunnen — hvordan aner vi ikke. Sannsynligvis ville det ha vært klokere å krysse Kløftbekken lenger oppe og ta setervegen om Losetrene. Men hvorfor skal man være fornuftig bestandig?

Og nå var sorgene forbi. Vi fant stien, som førte oss over bekken, klorte seg fast i fjellsiden på en ganske utrolig måte, svingte inn i Vinstradalen, utvidet seg til kjøreveg og nådde Driva stasjon. Her gikk den hele tiden i skog, men med vakre gløtt over dalen.

På hele turen hadde vi brukt 7½ time, inklusive 2½ times rast. Alt i alt var det en passende dagsmarsj.

Slitet — og hyggen! — var forbi. Vi havnet på et tog og skranglet hjemover i kveldingen. Tilbake hadde vi bare minnene.

Eva

Vi forserer Minilla!

Fot. Ingebjørg Gresvik

Rørosvidda - kjente og ukjente trakter

Av Tore Kjøning.

Rørosvidda — så kjedelig, sier mange. De forbinder Rørosvidda med de flate moer de ser når de kjører forbi med toget, og de benytter ikke anledningen til å ta et opphold, for å se om det igrunnen ikke er koseligere enn det synes ved første øyekast gjennom kupévinduet. De som har tilbragt nogen av sine ferier i Rørostraktene, vet imidlertid at i bedre terreng og natur kan ikke en ferietur tilbringes. På sommers tid kommer man lettvindt opp i fjelldalene, og kan dra innover fjellet til små, stille ørretvann, og i påsken kan man legge ruten praktisk talt hvor man vil; gårder hvor man kan få strekke seg i en seng, ligger spredt temmelig jevnt «all over».

Et stort gode har disse trakter: Man trækker ikke i bena på hverandre. Og her er terreng for gamle og unge; man kan legge løyper i slake svinger nedover glisne bjørkelier, og man kan lettvindt få utforkjøring på 6—800 meter og mere. Og om sommeren vandrer man fra elv til vann, og lokker ørreten med de lekreste tørrfluer, og forsøker å holde myggen borte med Tiedemanns Mixture og einerbål. Terrenget byr på uendelige variasjoner, og det er vel egentlig det som er det vidunderlige og forlokkende ved den norske natur. La oss ta en rundtur, jeg skal ikke være så dum å planlegge nogen tur for leseren på forhånd, *den* gleden må en selv ha. Påsken står nu for døren, og det faller naturlig å tenke seg skiene som framkomstmiddel.

Vi spenner altså skiene på bena, og drar rett østover fra Røros Bergstad, over Rauhammer'n og Harsjøgårdene, i et småkupert koselig terreng, litt over og litt under skoggrensen. Nattelosji finner